

Arrest

nr. 301 322 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 september 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het subdorp Shagai, dorp Baro, district Rodat, provincie Nangarhar. Een twintigtal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, merkte u onderweg naar uw school twee zakken met kabels op tegen de muur van de naburige meisjesschool. U vond ze er gevaarlijk uitzien en keerde huiswaarts. Onderweg kwam u een auto van de lokale politie tegen: u vertelde de lokale politie wat u had gezien. De lokale politie stelde vast dat de zakken explosieven bevatten en contacteerde een speciale eenheid om ze te ontmantelen. Ze stelde een rapport op dat aan het districtshuis werd overgemaakt en het incident kreeg ruchtbaarheid. De dorpelingen waren ervan op de hoogte dat u de politie verwittigd had. Ook de taliban kwamen dit te weten. Vier à vijf dagen na het incident belden de taliban uw vader op en eisten dat hij u aan hen zou overleveren. Hij nam het eerst niet serieus, maar toen drie dagen later een brief van de taliban op jullie deur prijkte, stuurde hij u naar uw maternale oom. Terwijl u daar verbleef, brachten de taliban een huisbezoek. Ze herhaalden hun eis u over te leveren aan hen en dreigden ermee uw familie te vermoorden. Uw vader won het advies in van uw maternale oom en er werd besloten dat u het land moest verlaten.

U vluchtte uit Afghanistan in de twaalfde maand 1399 (=februari/maart 2021). Na een reis van acht maanden kwam u op 22 december 2021 aan in België, waar u op 23 december 2021 verzocht om internationale bescherming.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u als spion van de overheid aanzien. Bovendien bestaan er video's van u waarop u te zien bent terwijl u danst en naar muziek luistert op een aantal feesten in België, wat u voor de taliban tot ongelovige maakt.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een foto van uw taskara; twee video's en acht foto's van uzelf dansend op feestjes in België. Uw advocaat maakte op 9 juni 2023 opmerkingen over betreffende de duur van het persoonlijk onderhoud en de onderwerpen die haar inziens verder dienden bevestigd te worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengen.

Zo kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd geen eenduidige verklaringen aflegde. Bij aankomst in België stelde u 15,5 jaar oud te zijn en verklaarde u zich, in navolging van wat u in Griekenland en Oostenrijk reeds gedaan had, aldus minderjarig. Een leeftijdstest uitgevoerd op 11 januari 2021 gaf echter aan dat u 21,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van twee jaar. U was bij aankomst in België bijgevolg reeds enige tijd meerderjarig. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer u was geboren, verklaarde u ongeveer vijftien à vijftien en half jaar oud geweest te zijn toen u vertrok en stelde u dat uw echte leeftijd bijna achttien jaar oud was (CGVS, p. 5). U hield op het CGVS bijgevolg vast aan uw beweerde minderjarigheid, ondanks de inmiddels objectief vastgestelde leeftijd. Verschillende keren gepeild naar hoe uw leeftijd op uw taskara beschreven stond, gaf u aan dat u in 1389 (=2010/2011) ongeveer zes jaar oud was (CGVS, p. 5), wat niet in overeenstemming te brengen valt met uw objectief vastgestelde leeftijd. Deze vaststellingen met betrekking tot uw leeftijd doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient vastgesteld te worden dat u er geenszins in slaagt om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zou worden omwille van het feit dat u explosieven ontdekte bij de meisjesschool en de politie hierover inlichtte, waarna u door de taliban als spion werd aanzien.

Zo kunnen vooreerst vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen omtrent de ontdekking van deze explosieven. Uit uw verklaringen blijkt niet dat de taliban met enige zorgvuldigheid de explosieven zouden hebben geplaatst: de zakken waren redelijk groot van omvang, namelijk zo'n vijftig centimeter groot (CGVS, p. 22), ze lagen naast de schoolpoort (CGVS, p. 23), er waren kabels zichtbaar (CGVS, p. 23), en er was op dat moment van de dag behoorlijk wat passage van mensen die naar school of naar de madrassa gingen of terugkwamen van de madrassa (CGVS, p. 25). Dat de taliban dermate onzorgvuldig te werk zouden gaan, is weinig aannemelijk gelet op de aanzienlijke aanwezigheid van de overheid in de buurt: er waren twee controleposten (CGVS, p. 7) en de politie patrouilleerde met hun

wagen op enkele minuten van de school (CGVS, p. 14, 15). Ook over uw eerste reactie bij het ontdekken van de explosieven zijn uw verklaringen niet eenduidig. Nu eens stelde u dat u de zakken zag, en u aan het twijfelen was, bang werd en daarom naar huis terugkeerde (CGVS, p. 14). Dan weer vertelde u dat u de zakken zag en u toen direct wist dat daar iets gevaarlijks was (CGVS, p. 23). Dergelijke incoherentie sterkt uw relaas niet. Uw verklaringen over het feit dat u explosieven zou hebben gevonden overtuigen bijgevolg niet.

Voorts komt ook het optreden van de politie weinig aannemelijk over. Zo stelde u dat de agenten nauwelijks vragen aan u gesteld hebben, nochtans had u enkel verteld dat u een aantal zakken gezien had en dat u dat gevaarlijk vond (CGVS, p. 24). Dat de agenten, die u niet bij kende, meteen samen met u naar de door u aangewezen plaats zou gaan, zonder zich bijkomend te informeren naar wat ze er aan zullen treffen en zonder er zich van te vergewissen in hoeverre u te vertrouwen was, kan maar moeilijk aangenomen worden. Bovendien beweerde u dat u de politie had vergezeld naar de plek waar de explosieven stonden en u ze had aangewezen, en dit op zo'n meter afstand (CGVS, p. 26). Het houdt in alle redelijkheid geen steek dat de politie samen met u zo dicht bij explosieven zou komen. U werd hierop gewezen, u herhaalde enkel dat u werd gevraagd de explosieven te tonen en dat u dat deed (CGVS, p. 26). Een dergelijk optreden van de agenten is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Wat de dreigtelefoon betreft, kan worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw aan coherentie missen. Zo is uw kennis over de inhoud van dit telefoongesprek tussen uw vader en de taliban bijzonder pover. U wist vooreerst niet wie er gebeld had en evenmin wat er allemaal besproken werd. Uw vader zei enkel dat hij u aan de taliban moest overleveren, andere informatie gaf hij niet. Hij wilde het voor jullie niet zwaarder maken (CGVS, p. 27). Bovendien, gevraagd naar wanneer u overgeleverd zou moeten worden, verklaarde dat dit beter aan uw vader gevraagd kon worden (CGVS, p. 27). Dat u dit niet weet en dat u klaarblijkelijk niets meer ondernomen heeft om de volledige inhoud van dit gesprek te achterhalen is niet aannemelijk. U sprak zich voorts tegen over uw vaders reactie op de telefoon van de taliban. Zo beweerde u dat uw vader de taliban de eerste keer niet serieus had genomen (CGVS, p. 14). Maar later gevraagd of hij toen bang was, stelde u dan weer van wel (CGVS, p. 27). Gepeild naar de voorzorgsmaatregelen die hij nam na het telefoontje met de taliban, zei u dat hij u, uw broers, uw zus niet meer naar school liet gaan (CGVS, p. 27). Maar elders verklaarde u dat uw broers na uw vertrek uit Afghanistan, toen de problemen nog in omvang waren toegenomen - aangezien uw familie inmiddels nog een dreigbrief en een huisbezoek had gekregen en bovendien de machtsovername door de taliban had plaatsgevonden - nog steeds naar school gingen (CGVS, p. 6). Uw verklaringen over dit telefoongesprek tussen uw vader en de taliban overtuigen bijgevolg allerminst.

Wat de dreigbrief betreft, moet vooreerst worden gezegd dat u er geen enkel gewag van maakte tijdens uw gesprek bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u geen tijd had gekregen, en men u er een algemene vraag had gesteld (CGVS, p. 19). Dit blijkt niet uit het verslag dat opgemaakt werd na het onderhoud op de DVZ en dat u ter goedkeuring ondertekende. U had overigens ook niets toe te voegen aan uw verklaringen aldaar (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8) en aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde u dat u alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven had kunnen aanhalen (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u de dreigbrief niet vermeldde doch later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat het krijgen van deze dreigbrief de reden was dat u naar uw oom en uiteindelijk naar het buitenland werd gestuurd, is bijzonder bevreemdend. U legde deze dreigbrief overigens ook niet neer. Verder valt op dat u niet kon duiden wie de brief ondertekende (CGVS, p. 20), hij kwam van de Islamitische Republiek van de taliban, maar u wist niet van wie precies (CGVS, p. 20). Dit komt raar over, aangezien u de brief voor uw vader las (CGVS, p. 20). Meer nog, later beweerde u dat er geen naam op de brief stond (CGVS, p. 20). Ook uw bewering over de reactie van uw vader op het ontdekken van deze dreigbrief doet vragen rijzen. Immers, u stelde dat hij de brief vond toen hij naar de moskee was gegaan om te bidden (CGVS, p. 15) en dat hij toen hij terugkwam de brief binnenbracht (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt ook effectief dat hij naar het gebed was gegaan (CGVS, p. 20). Ook voordien had u beweerd dat uw vader naar de moskee was gegaan om te bidden (CGVS, p. 15). Gepolst waarom hij na het ontdekken van de brief eerst nog ging bidden en u niet meteen kwam verwittigen, stelde u plots uw verklaringen bij: hij was niet naar het gebed gegaan (CGVS, p. 20), waarmee u zich bijgevolg tegenspreekt. Deze vaststellingen aangaande de dreigbrief van de taliban doen bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat betreft het huisbezoek dat de taliban u brachten zijn volgende vaststellingen te formuleren. Bij de DVZ sprak u met geen woord over het huisbezoek. Hiermee geconfronteerd, reageerde u dat men u er niet om had gevraagd (CGVS, p. 19). Zoals reeds aangestipt werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud gepolst of u alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven had kunnen aanhalen, wat u beaamde (CGVS, p. 3). U had ook niets toe te voegen aan het verslag van uw gesprek bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8; CGVS, p. 3). Dat u het huisbezoek aanvankelijk niet vermeldde doet dan ook afbreuk aan het geloof dat aan uw verklaringen hierover kan gehecht worden.

Bovendien stelde u dat tijdens dit huisbezoek, dat u bestempelde als de derde keer dat ze bij u thuishkwamen, de taliban zeiden dat het de derde keer was dat ze naar uw huis kwamen (CGVS, p. 15). Echter, u meldde in uw relaas één telefoontje van de taliban, één brief die aan uw deur werd gehangen en één huisbezoek (CGVS, p. 14-15): er is bijgevolg geen sprake van dat de taliban drie keer bij u thuishkwamen. Dit komt bijzonder bevreemdend over en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban nogmaals op de helling.

Uw kennis over de taliban is tot slot beperkt. Gevraagd wie de belangrijke talibancommandanten waren in uw regio, haalde u M. en F. aan (CGVS, p. 8). U kon wel vertellen uit welk dorp en familie ze kwamen (CGVS, p. 8), maar u wist niet wat de link tussen hen was (CGVS, p. 9). Van M. wist u dat hij een grote persoon was bij de taliban, mensen zeiden dat, maar u kon niet duiden wat hij betekende voor uw dorp, of op basis waarvan mensen dachten dat hij een grote persoon was (CGVS, p. 9). Gepolst naar talibanacties waarbij F. betrokken was, vertelde u dat hij in het jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 9) pamfletten had rondgestuurd in uw dorp waarin hij zichzelf tot leider van de regio verklaarde (CGVS, p. 8). Maar doorgevraagd naar de reactie van de politie hierop, wist u het niet (CGVS, p. 9). In het kader van uw eigen problemen meer specifiek gepeild naar de taliban die u vreesde, wist u geen namen te noemen (CGVS, p. 19). Dat uw kennis over de taliban, voor u uw land diende te ontvluchten, dermate beperkt is, is weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat de houding van uw familie niet in lijn met de vrees die u aanhaalde ten aanzien van de taliban. Zo woonde uw familie nog in uw huis in het dorp toen u hen contacteerde vanuit Servië (CGVS, p. 4) en gingen uw broers en zussen, zoals reeds aangehaald, nog naar school toen u uw familie het laatst hoorde (CGVS, p. 6), zo'n zes maanden na uw vertrek (CGVS, p. 10). Nochtans werd uw familie expliciet bedreigd tijdens het telefoongesprek tussen uw vader en de taliban: als uw vader u niet zou overleveren, zou hij zichzelf en zijn familie in gevaar brengen (CGVS, p. 27). Toen u voor het laatst contact had met uw vader stelde hij bovendien dat hij nog steeds bedreigd werd (CGVS, p. 10). Echter, het loutere feit dat uw familie gewoon in het dorp bleef wonen en dat uw broers naar school bleven gaan bevestigt dat er aan uw verklaringen over jullie problemen met de taliban geen enkel geloof gehecht kan worden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u en uw familie problemen zouden kennen omwille van het feit dat u explosieven ontdekte aan een meisjesschool en de politie hiervan verwittigde. Een nood aan internationale bescherming omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu)

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalde u geen overtuigende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U opperde weliswaar dat uw leven was veranderd in België en u daardoor niet terug kon naar Afghanistan. Gevraagd waarom, herhaalde u dat uw leven was veranderd, wat u vervolgens trachtte te concretiseren met het feit dat u op een verlovingsfeest van vrienden had gedanst en er video's van waren gemaakt (CGVS, p. 15). Het betrof meer bepaald drie video's van feesten met vrienden en een video van een feest bij Fedasil die u kon tonen op uw gsm (CGVS, p. 16), al stuurde u later slechts twee video's en acht foto's door. Gevraagd wiens verlovingsfeest het was, antwoordde u van vrienden (CGVS, p. 15), een naam had u niet (CGVS, p. 16). U gaf aan dat het om twee feestjes ging, respectievelijk vier à vijf maanden en twee maanden geleden (CGVS, p. 16). Uitgenodigd te vertellen wat u van de jongen van het eerste verlovingsfeest wist, kon u louter zeggen dat hij in uw opvangcentrum verbleef, u wist niet van waar hij kwam (CGVS, p. 18). Over de jongen van het tweede verlovingsfeest had u geen informatie, u kende hem niet zo goed (CGVS, p. 16 en 18). De naam van de toekomstige bruid kon u noch voor het eerste, noch voor het tweede verlovingsfeestje opgeven, u zei dat u gewoon was meegegaan met andere jongens (CGVS, p. 16). U wist niet hoeveel van uw vrienden werden gefilmd (CGVS, p. 18), noch wie had gefilmd (CGVS, p. 18). Gevraagd wie met u had gedanst, zei u niet iedereen te kennen (CGVS, p. 18), doorgevraagd naar de namen van de personen die u wel kende, reageerde u dat u ze niet kende, het waren niet uw vrienden (CGVS, p. 18). Dat u dermate weinig informatie kon ontsluiten over de personen betrokken bij deze feestjes, relateert het belang dat u er zelf aan schonk. Gevraagd waarom de taliban in Afghanistan er een probleem van zouden maken dat u aanwezig was op feestjes in België, zei u dat als u naar mensen luisterde, ze zeiden dat deze dingen verboden zijn en de taliban ze niet kan accepteren (CGVS, p. 17); u had het van mensen gehoord, en u had het ook gezien aan video's van de taliban, ze waren genadeloze mensen (CGVS, p. 17). Maar u kon niemand noemen in Baro die een dergelijk probleem had ondervonden (CGVS, p. 17), noch had u voorbeelden van mensen die in Europa dansten en geen genade kregen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Gepolst waarom uw vrienden er geen probleem mee zouden hebben op de video's te komen maar u wel, reageerde u dat u het hen nog niet gevraagd had of ze er een probleem mee hadden (CGVS, p. 18). Twee van uw vrienden die aanwezig waren op het tweede verlovingsfeestje verblijven nochtans in uw opvangcentrum (CGVS, p. 18), waardoor u redelijkerwijze de mogelijkheid had te polsen naar hun vrees ten aanzien van de video's waarvan u beweerde dat ze tot uw dood zouden

leiden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Doorgevraagd om concreet te maken waarop u zich baseerde om te stellen dat de taliban in uw specifieke geval een probleem zouden maken omdat u in België danste op een feestje, haalde u opnieuw aan dat ze u met de dood zouden bedreigen, omdat muziek en dans verboden is, ze zouden zeggen dat u naar een land van ongelovigen was gegaan (CGVS, p. 17). Bovendien konden uw verklaringen niet overtuigen voor wat betreft de wijze waarop de taliban kennis zouden nemen van het feit dat u hier in België danste op feestjes. Immers, u verklaarde dat u geen enkel contact meer had met mensen uit Shagai (CGVS, p. 9), u had ook geen contact op sociale media met familieleden, noch met andere mensen in Afghanistan (CGVS, p. 12). Gepolst waarom er in het kader van de video's contact zou komen met de dorpelingen in Baro, gaf u aan dat u niet zei contact te hebben met mensen uit de regio, maar u was bang dat de video's zouden worden bekeken (CGVS, p. 17). Er kan in dit verband evenwel opgemerkt worden dat u op de video's te zien bent al dansend in traditionele kledij op Afgaanse muziek, omringd door uitsluitend mannelijk gezelschap. Hieruit kan niet afgeleid worden dat de taliban hieraan aanstoot zouden nemen. U gaf bij het nasturen van deze documenten overigens ook niet aan hoe deze documenten en hun inhoud bewijzen dat u daadwerkelijk risico loopt door de taliban gedood te worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Uw advocaat wierp op dat men kan zien dat u het dansen graag doet en er zeer op uw gemak bij bent. Evenwel, uit het feit dat u op het gemak bent bij het dansen in traditionele Afgaanse kledij op Afgaanse muziek kunnen redelijkerwijze geen elementen worden afgeleid waaruit blijkt dat uw leven in België dermate veranderd is dat u een terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk risico loopt gedood te worden door de taliban.

Uw advocaat haalde in haar slotopmerkingen aan dat u een vriendin in België had (CGVS, p. 29) en maakte hierover vervolgens een opmerking over via een mail d.d. 09 juni 2023, namelijk dat het belangrijk was u hierover te horen. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud uitgenodigd te vertellen wat u over het feit dat u een vriendin in België te zeggen had, en erop gewezen dat u dat nog niet eerder gemeld had, was uw reactie wat u over haar dan zou moeten zeggen (CGVS, p. 29). Dat niet u, maar uw advocaat de relatie met een vriendin aanhaalde als element om in beschouwing te nemen, en dat u daarenboven niets spontaan te zeggen had over die relatie, getuigt geenszins van een vrees die u zou koesteren ten aanzien van de taliban omwille van deze relatie. Uw advocaat opperde in haar mail dat u opnieuw moest gehoord worden om over deze elementen te kunnen spreken, waarvoor u volgens haar te weinig tijd kreeg. Er moet echter op gewezen worden dat u meermaals in de gelegenheid was gesteld elementen aan uw asielmotieven toe te voegen, namelijk bij het begin van het persoonlijk onderhoud toen werd gevraagd of u alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven had kunnen aanhalen tijdens uw gesprek bij de DVZ (CGVS, p. 3), na uw vrij relaas toen werd gevraagd of er nog zaken, gebeurtenissen of problemen waren die u aan uw asielaanvraag wou toevoegen (CGVS, p. 15), of nog, toen werd gevraagd concreet te maken wat u precies vreesde en waarom (CGVS, p. 15) en nogmaals toen werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en waarom (CGVS, p. 19). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u uitgenodigd zelf iets toe te voegen of te vragen (CGVS, p. 29). Op geen van deze gelegenheden pikte u in om uw voor de taliban problematisch veronderstelde relatie met een vriendin in België aan te kaarten. Er moet nog gezegd dat werd gevraagd op basis waarvan u in uw concreet geval dacht dat de taliban u als ongelovige zouden beschouwen, waarop u andermaal de video's aanhaalde waarop u danst, maar geen gewag maakte van uw relatie met een vriendin in België (CGVS, p. 18-19). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat uw overigens op geen enkele manier aangetoonde relatie met een meisje een nood aan internationale bescherming in uw hoofde met zich meebrengt.

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezzen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u gelet op bovenstaande in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst betoogt verzoeker op omstandige wijze dat hij niet gehoord werd in aanvaardbare omstandigheden omtrent zijn verwesterd profiel.

Vervolgens bespreekt verzoeker zijn vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van zijn profiel als terugkeerder. Hij benadrukt zijn profiel en de algemene informatie van verweerder.

Tot slot wijst hij op de humanitaire crisis en hongersnood.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, academische literatuur, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 25 januari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

Waar verzoeker ter terechtzitting meent dat deze aanvullende nota slechts één nieuw element bevat en de overige aangehaalde informatie uit de debatten moet worden geweerd gezien deze dateren van voor de bestreden beslissing, wijst de Raad op het volgende. Verzoeker gaat er met dit betoog aan voorbij dat hoewel slechts de in deze aanvullende nota aangebrachte COI Focus inzake Migratiebewegingen van 14 december 2023 alsook de EASO Country Focus van december 2023 dateren van na de bestreden beslissing van 21 september 2023, al de overige informatie reeds werd aangehaald in de bestreden beslissing zodat deze informatie in casu hoe dan ook in de debatten betrokken kan worden en door de Raad mee in overweging wordt genomen. Ten overvloede wenst de Raad nog aan te stippen dat de vaststelling dat verweerder reeds kennis had van de middels diens aanvullende nota bijgebrachte informatie, in casu met betrekking tot de actualisering van de situatie in Afghanistan, overigens niet belet dat deze stukken mede in het beraad worden betrokken als antwoord op de argumenten in feite en in rechte van verzoeker zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad

overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.2.2. Verzoeker brengt op 25 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd.

- een getuigenverklaring van 6 december 2023 van verzoekers lesgever M. D. en trajectbegeleider E.V.D. bij het Ligo;
- een getuigenverklaring van 22 januari 2024 van M. D., een educatief medewerker bij het Ligo;
- zijn deelcertificaat “*NT2 Alfa- Mondeling 2 Breaktrough persoonlijk*” van 17 januari 2024;
- zijn deelcertificaat “*NT2 Alfa- Lees- en schrijfvoorwaarden 2*” van 17 januari 2024;
- een getuigenverklaring van 27 december 2023 van D. V. H., verzoekers sociaal assistent Fedasil;
- zijn loonbrief voor de periode van 8 januari 2024 tot 9 januari 2024 en zijn individuele rekening van 10 november 2023 voor een periode van januari 2023 tot september 2023;
- foto's van verzoeker;
- een getuigenverklaring van verzoekers partner, J. S. met een foto van diens verblijfstitel;
- een getuigenverklaring van 25 januari 2024 van V. C., educatief medewerker Fedasil.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan onder meer gedood te worden door de taliban omdat hij verdacht wordt van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het

Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing aangaande de verdenking van spionage op goede gronden geoordeeld dat:

i) er vooreerst vraagtekens geplaatst kunnen worden bij verzoekers beweringen omtrent de ontdekking van deze explosieven. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat de taliban met enige zorgvuldigheid de explosieven zouden hebben geplaatst: de zakken waren redelijk groot van omvang, namelijk zo'n vijftig centimeter groot, ze lagen naast de schoolpoort, er waren kabels zichtbaar, en er was op dat moment van de dag behoorlijk wat passage van mensen die naar school of naar de madrassa gingen of terugkwamen van de madrassa. Dat de taliban dermate onzorgvuldig te werk zouden gaan, is weinig aannemelijk gelet op de aanzienlijke aanwezigheid van de overheid in de buurt: er waren twee controleposten en de politie patrouilleerde met hun wagen op enkele minuten van de school. Ook over verzoekers eerste reactie bij het ontdekken van de explosieven zijn diens verklaringen niet eenduidig. Nu eens stelde verzoeker dat hij de zakken zag, en hij aan het twijfelen was, bang werd en daarom naar huis terugkeerde. Dan weer vertelde verzoeker dat hij de zakken zag en hij toen direct wist dat daar iets gevaarlijks was. Dergelijke incoherentie sterkt zijn relaas niet. Zijn verklaringen over het feit dat verzoeker explosieven zou hebben gevonden overtuigen bijgevolg niet;

ii) voorts ook het optreden van de politie weinig aannemelijk overkomt. Zo stelde verzoeker dat de agenten nauwelijks vragen aan hem gesteld hebben. Nochtans had verzoeker enkel verteld dat hij een aantal zakken gezien had en dat hij dat gevaarlijk vond. Dat de agenten, die verzoeker niet kende, meteen samen met hem naar de door verzoeker aangewezen plaats zouden gaan, zonder zich bijkomend te informeren naar wat ze er aan zullen treffen en zonder er zich van te vergewissen in hoeverre hij te vertrouwen was, kan maar moeilijk aangenomen worden. Bovendien beweerde verzoeker dat hij de politie had vergezeld naar de plek waar de explosieven stonden en hij ze had aangewezen, en dit op een aantal meter afstand. Het houdt in alle redelijkheid geen steek dat de politie samen met verzoeker zo dicht bij explosieven zou komen. Verzoeker werd hierop gewezen, hij herhaalde enkel dat hem werd gevraagd de explosieven te tonen en dat hij dat deed. Een dergelijk optreden van de agenten is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in dit verband;

iii) wat de dreigtelefoon betreft, kan worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen opnieuw aan coherentie missen. Zo is verzoekers kennis over de inhoud van dit telefoongesprek tussen zijn vader en de taliban bijzonder pover. Verzoeker wist vooreerst niet wie er gebeld had en evenmin wat er allemaal besproken werd. Zijn vader zei enkel dat hij verzoeker aan de taliban moest overleveren, andere informatie gaf hij niet. Hij wilde het voor verzoeker en zijn familie niet zwaarder maken. Bovendien, gevraagd naar wanneer hij overgeleverd zou moeten worden, verklaarde verzoeker dat dit beter aan zijn vader gevraagd kon worden. Dat verzoeker dit niet weet en dat hij klaarblijkelijk niets meer ondernomen heeft om de volledige inhoud van dit gesprek te achterhalen is niet aannemelijk. Verzoeker sprak zich voorts tegen over de reactie van zijn vader op de telefoon van de taliban. Zo beweerde verzoeker dat zijn vader de taliban de eerste keer niet serieus had genomen. Maar later gevraagd of hij toen bang was, stelde verzoeker dan weer van wel. Gepeild naar de voorzorgsmaatregelen die zijn vader nam na het telefoontje met de taliban, zei verzoeker dat zijn vader hem, zijn broers en zijn zus niet meer naar school liet gaan. Maar elders verklaarde verzoeker dat zijn broers na zijn vertrek uit Afghanistan, toen de problemen nog in omvang waren toegenomen - aangezien zijn familie inmiddels nog een dreigbrief en een huisbezoek had gekregen en bovendien de machtsovername door de taliban had plaatsgevonden - nog steeds naar school gingen. Verzoekers verklaringen over dit telefoongesprek tussen zijn vader en de taliban overtuigen bijgevolg allerminst;

iv) wat de dreigbrief betreft, vooreerst moet worden gezegd dat verzoeker hier geen enkel gewag van maakte tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker dat hij geen tijd had gekregen, en men hem er een algemene vraag over had gesteld. Dit blijkt niet uit het verslag dat opgemaakt werd na het onderhoud op de DVZ en dat verzoeker ter goedkeuring ondertekende. Verzoeker had overigens ook niets toe te voegen aan zijn verklaringen aldaar en aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven had kunnen aanhalen. De vaststelling dat verzoeker de dreigbrief niet vermeldde doch later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat het krijgen van deze dreigbrief de reden was dat hij naar zijn oom en uiteindelijk naar het buitenland werd gestuurd, is bijzonder bevreemdend. Verzoeker legde deze dreigbrief overigens ook niet neer. Verder valt op dat hij niet kon duiden wie de brief ondertekende, hij kwam van de Islamitische Republiek van de taliban, maar wist niet van wie precies. Dit komt raar over, aangezien verzoeker de brief voor zijn vader las. Meer nog, later beweerde verzoeker dat er geen naam op de brief stond. Ook verzoekers bewering over de reactie van zijn vader op het ontdekken van deze dreigbrief doet vragen rijzen. Immers, verzoeker stelde dat hij

de brief vond toen hij naar de moskee was gegaan om te bidden en dat hij toen hij terugkwam de brief binnenbracht. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook effectief dat hij naar het gebed was gegaan. Ook voordien had verzoeker beweerd dat zijn vader naar de moskee was gegaan om te bidden. Gepolst waarom hij na het ontdekken van de brief eerst nog ging bidden en hem niet meteen kwam verwittigen, stelde verzoeker plots zijn verklaringen bij: hij was niet naar het gebed gegaan, waarmee verzoeker zich bijgevolg tegenspreekt. Deze vaststellingen aangaande de dreigbrief van de taliban doen bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas;

v) wat betreft het huisbezoek dat de taliban verzoeker brachten volgende vaststellingen zijn te formuleren. Bij de DVZ sprak verzoeker met geen woord over het huisbezoek. Hiermee geconfronteerd, reageerde verzoeker dat men hem er niet om had gevraagd. Zoals reeds aangestipt werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud gepolst of verzoeker alle belangrijke gebeurtenissen en vluchtmotieven had kunnen aanhalen, wat hij beaamde. Verzoeker had ook niets toe te voegen aan het verslag van zijn gesprek bij de DVZ. Dat verzoeker het huisbezoek aanvankelijk niet vermeldde doet dan ook afbreuk aan het geloof dat aan zijn verklaringen hierover kan gehecht worden. Bovendien stelde verzoeker dat tijdens dit huisbezoek, dat hij bestempelde als de derde keer dat ze bij hem thuishkwamen, de taliban zeiden dat het de derde keer was dat ze naar zijn huis kwamen. Echter, verzoeker meldde in zijn relaas één telefoontje van de taliban, één brief die aan zijn deur werd gehangen en één huisbezoek: er is bijgevolg geen sprake van dat de taliban drie keer bij hem thuishkwamen. Dit komt bijzonder bevreemdend over en zet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban nogmaals op de helling;

vi) verzoekers kennis over de taliban tot slot beperkt is. Gevraagd wie de belangrijke talibancommandanten waren in zijn regio, haalde verzoeker M. en F. aan. Verzoeker kon wel vertellen uit welk dorp en familie ze kwamen, maar hij wist niet wat de link tussen hen was. Van M. wist verzoeker dat hij een grote persoon was bij de taliban, mensen zeiden dat, maar verzoeker kon niet duiden wat hij betekende voor zijn dorp, of op basis waarvan mensen dachten dat hij een grote persoon was. Gepolst naar talibanacties waarbij F. betrokken was, vertelde verzoeker dat hij in het jaar voor zijn vertrek pamfletten had rondgestuurd in zijn dorp waarin hij zichzelf tot leider van de regio verklaarde. Maar doorgevraagd naar de reactie van de politie hierop, wist verzoeker het niet. In het kader van verzoekers eigen problemen meer specifiek gepeild naar de taliban die hij vreesde, wist hij geen namen te noemen. Dat verzoekers kennis over de taliban, waarvoor hij zijn land diende te ontvluchten, dermate beperkt is, is weinig aannemelijk;

vii) volledigheidshalve nog kan worden aangestipt dat de houding van zijn familie niet in lijn ligt met de vrees die verzoeker aanhaalde ten aanzien van de taliban. Zo woonde zijn familie nog in zijn huis in het dorp toen verzoeker hen contacteerde vanuit Servië en gingen zijn broers en zussen, zoals reeds aangehaald, nog naar school toen verzoeker zijn familie het laatst hoorde, zo'n zes maanden na zijn vertrek. Nochtans werd verzoekers familie expliciet bedreigd tijdens het telefoongesprek tussen zijn vader en de taliban: als zijn vader verzoeker niet zou overleveren, zou hij zichzelf en zijn familie in gevaar brengen. Toen verzoeker voor het laatst contact had met zijn vader stelde hij bovendien dat hij nog steeds bedreigd werd. Echter, het loutere feit dat verzoekers familie gewoon in het dorp bleef wonen en dat zijn broers naar school bleven gaan bevestigt dat er aan verzoekers verklaringen over hun problemen met de taliban geen enkel geloof gehecht kan worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 11 januari 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud van 5

juni 2023, p. 5) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. Tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een

genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot

24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-oppperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie

voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Aangaande verzoekers vrees als ongelovige beschouwd te worden omdat op een aantal filmpjes te zien is dat hij danst en naar muziek luistert op feestjes in België, wordt in de bestreden beslissing met reden omstandig geoordeeld:

"In uw geval haalde u geen overtuigende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U opperde weliswaar dat uw leven was veranderd in België en u daardoor niet terug kon naar Afghanistan. Gevraagd waarom, herhaalde u dat uw leven was veranderd, wat u vervolgens trachtte te concretiseren met het feit dat u op een verlovingsfeest van vrienden had gedanst en er video's van waren gemaakt (CGVS, p. 15). Het betrof meer bepaald drie video's van feesten met vrienden en een video van een feest bij Fedasil die u kon tonen op uw gsm (CGVS, p. 16), al stuurde u later slechts twee video's en acht foto's door. Gevraagd wiens verlovingsfeest het was, antwoordde u van vrienden (CGVS, p. 15), een naam had u niet (CGVS, p. 16). U gaf aan dat het om twee feestjes ging, respectievelijk vier à vijf maanden en twee maanden geleden (CGVS, p. 16). Uitgenodigd te vertellen wat u van de jongen van het eerste verlovingsfeest wist, kon u louter zeggen dat hij in uw opvangcentrum verbleef, u wist niet van waar hij kwam (CGVS, p. 18). Over de jongen van het tweede verlovingsfeest had u geen informatie, u kende hem niet zo goed (CGVS, p. 16 en 18). De naam van de toekomstige bruid kon u noch voor het eerste, noch voor het tweede verlovingsfeestje opgeven, u zei dat u gewoon was meegegaan met andere jongens (CGVS, p. 16). U wist niet hoeveel van uw vrienden werden gefilmd (CGVS, p. 18), noch wie had gefilmd (CGVS, p. 18). Gevraagd wie met u had gedanst, zei u niet iedereen te kennen (CGVS, p. 18), doorggevraagd naar de namen van de personen die u wel kende, reageerde u dat u ze niet kende, het waren niet uw vrienden (CGVS, p. 18). Dat u dermate weinig informatie kon ontsluiten over de personen betrokken bij deze feestjes, relateert het belang dat u er zelf aan schonk. Gevraagd waarom de taliban in Afghanistan er een probleem van zouden maken dat u aanwezig was op feestjes in België, zei u dat als u naar mensen luisterde, ze zeiden dat deze dingen verboden zijn en de taliban ze niet kan accepteren (CGVS, p. 17); u had het van mensen gehoord, en u had het ook gezien aan video's van de taliban, ze waren genadeloze mensen (CGVS, p. 17). Maar u kon niemand noemen in Baro die een dergelijk probleem had ondervonden (CGVS, p. 17), noch had u voorbeelden van mensen die in Europa dansten en geen genade kregen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Gepolst waarom uw vrienden er geen probleem mee zouden hebben op de video's te komen maar u wel, reageerde u dat u het hen nog niet gevraagd had of ze er een probleem mee hadden (CGVS, p. 18). Twee van uw vrienden die aanwezig waren op het tweede verlovingsfeestje verblijven nochtans in uw opvangcentrum (CGVS, p. 18), waardoor u redelijkerwijze de mogelijkheid had te polsen naar hun vrees ten aanzien van de video's waarvan u beweerde dat ze tot uw dood zouden leiden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Doorggevraagd om concreet te maken waarop u zich baseerde om te stellen dat de taliban in uw specifieke geval een probleem zouden maken omdat u in België danste op een feestje, haalde u opnieuw aan dat ze u met de dood zouden bedreigen, omdat muziek en dans verboden is, ze zouden zeggen dat u naar een land van ongelovigen was gegaan (CGVS, p. 17). Bovendien konden uw verklaringen niet overtuigen voor wat betreft de wijze waarop de taliban kennis zouden nemen van het feit dat u hier in België danste op feestjes. Immers, u verklaarde dat u geen enkel contact meer had met mensen uit Shagai (CGVS, p. 9), u had ook geen contact op

sociale media met familieleden, noch met andere mensen in Afghanistan (CGVS, p. 12). Gepolst waarom er in het kader van de video's contact zou komen met de dorpelingen in Baro, gaf u aan dat u niet zei contact te hebben met mensen uit de regio, maar u was bang dat de video's zouden worden bekeken (CGVS, p. 17). Er kan in dit verband evenwel opgemerkt worden dat u op de video's te zien bent al dansend in traditionele kledij op Afgaanse muziek, omringd door uitsluitend mannelijk gezelschap. Hieruit kan niet afgeleid worden dat de taliban hieraan aanstoot zouden nemen. U gaf bij het nasturen van deze documenten overigens ook niet aan hoe deze documenten en hun inhoud bewijzen dat u daadwerkelijk risico loopt door de taliban gedood te worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Uw advocaat wierp op dat men kan zien dat u het dansen graag doet en er zeer op uw gemak bij bent. Evenwel, uit het feit dat u op het gemak bent bij het dansen in traditionele Afgaanse kledij op Afgaanse muziek kunnen redelijkerwijze geen elementen worden afgeleid waaruit blijkt dat uw leven in België dermate veranderd is dat u een terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk risico loopt gedood te worden door de taliban."

In samenhang met voorgaande pertinente beoordeling wordt er in de bestreden beslissing verder op goede gronden gemotiveerd inzake de toevoeging van verzoekers raadvrouw dat hij een vriendin in België heeft en hierdoor een vrees zou koesteren:

"Uw advocaat haalde in haar slotopmerkingen aan dat u een vriendin in België had (CGVS, p. 29) en maakte hierover vervolgens een opmerking over via een mail d.d. 09 juni 2023, namelijk dat het belangrijk was u hierover te horen. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud uitgenodigd te vertellen wat u over het feit dat u een vriendin in België te zeggen had, en erop gewezen dat u dat nog niet eerder gemeld had, was uw reactie wat u over haar dan zou moeten zeggen (CGVS, p. 29). Dat niet u, maar uw advocaat de relatie met een vriendin aanhaalde als element om in beschouwing te nemen, en dat u daarenboven niets spontaan te zeggen had over die relatie, getuigt geenszins van een vrees die u zou koesteren ten aanzien van de taliban omwille van deze relatie. Uw advocaat opperde in haar mail dat u opnieuw moest gehoord worden om over deze elementen te kunnen spreken, waarvoor u volgens haar te weinig tijd kreeg. Er moet echter op gewezen worden dat u meermaals in de gelegenheid was gesteld elementen aan uw asielmotieven toe te voegen, namelijk bij het begin van het persoonlijk onderhoud toen werd gevraagd of u alle belangrijke gebeurtenissen en asielmotieven had kunnen aanhalen tijdens uw gesprek bij de DVZ (CGVS, p. 3), na uw vrij relaas toen werd gevraagd of er nog zaken, gebeurtenissen of problemen waren die u aan uw asielaanvraag wou toevoegen (CGVS, p. 15), of nog, toen werd gevraagd concreet te maken wat u precies vreesde en waarom (CGVS, p. 15) en nogmaals toen werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en waarom (CGVS, p. 19). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u uitgenodigd zelf iets toe te voegen of te vragen (CGVS, p. 29). Op geen van deze gelegenheden pikte u in om uw voor de taliban problematisch veronderstelde relatie met een vriendin in België aan te kaarten. Er moet nog gezegd dat werd gevraagd op basis waarvan u in uw concreet geval dacht dat de taliban u als ongelovige zouden beschouwen, waarop u andermaal de video's aanhaalde waarop u danst, maar geen gewag maakte van uw relatie met een vriendin in België (CGVS, p. 18-19). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat uw overigens op geen enkele manier aangetoonde relatie met een meisje een nood aan internationale bescherming in uw hoofde met zich meebrengt."

Verzoeker repliceert dat zijn persoonlijk onderhoud lang heeft aangesleept over bepaalde aspecten van zijn relaas waardoor het snel 13u werd, terwijl de oproeping om 8u15 was. Hij vervolgt dat toen verweerder merkte dat het reeds 13u was en het onderhoud al langer dan 4 uur bezig was, hij absoluut wou afronden. Verzoeker meent dat dit begrijpelijk is omdat de tolk een ander persoonlijk onderhoud moest tolken in de namiddag. Hij stelt wat echter niet begrijpelijk is dat in plaats van hem opnieuw uit te nodigen zodat het persoonlijk onderhoud op een respectvolle manier afgerond kon worden, verweerder besliste om zo snel mogelijk alles nog te behandelen om niet opnieuw te moeten oproepen. Verzoeker benadrukt dat de sfeer op het einde zeer gespannen was, de tolk moe was en hij dacht aan het feit dat hij geen tijd ging hebben voor middageteten enzovoort. Hij stelt dat dit voor hem duidelijk voelbaar was. Verzoeker beklemtoont dat hij meermaals onderbroken werd omdat hij niet efficiënt bezig was. Hij meent dat het spijtig is dat deze sfeer en onderbrekingen niet terug te vinden zijn in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker betoogt dat zijn raadvrouw probeerde bij haar tussenkomst verweerder te wijzen op het feit dat er nog een belangrijk component van verzoekers vrees was dat nog niet behandeld kon worden, maar daar geen ruimte aan werd gegeven omwille van het tijdsgebrek. Verzoeker beklemtoont dat het niet is omdat verweerder niet de duur van het interview voldoende in het oog heeft gehouden dat hij daar het slachtoffer van moet zijn. Hij betoogt dat iemand zoals hij het niet gewoon is om onder grote tijdsdruk te spreken over zijn intieme leven in België, hij meent dat dit bijzonder moeilijk is. Verzoeker benadrukt dat kort na het persoonlijk onderhoud zijn raadvrouw dan ook een e-mail heeft overgemaakt aan verweerder. Hij betoogt verder dat verweerder absoluut geen

rekening houdt met de tijdsdruk die hij ervaarde in het tweede deel van het persoonlijk onderhoud en het feit dat hij constant onderbroken was omdat hij niet genoeg *“to the point”* antwoordde. Verzoeker stelt dat dit verklaart waarom hij niet spontaan over zijn relatie begon te vertellen. Hij meent dat het ook een intiem onderwerp is dat voor hem heel moeilijk te bespreken is als hij zich niet op zijn gemak voelde. Verzoeker betoogt dat er duidelijk geen ruimte was tijdens het persoonlijk onderhoud om dit te bespreken. Hij meent dat omwille van die reden een raadsman of raadvrouw aanwezig is tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk om te wijzen op dergelijke problemen. Verzoeker besluit dat het onaanvaardbaar is dat verweerder hem verwijt dat dit onderwerp enkel door zijn raadvrouw werd opgeworpen.

Verzoeker kan geenszins overtuigen dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud in onaanvaardbare omstandigheden werd gehoord aangaande zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Immers bekritiseert hij louter het verloop van het persoonlijk onderhoud zonder valabele elementen bij te brengen die verweerders pertinente overwegingen kunnen ontkrachten, te meer in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de opmerkingen die door de advocaat werden gemaaild. Verzoekers betoog dat geen weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij meermaals de kans kreeg om alle redenen voor een vervolgingsvrees uiteen te zetten (persoonlijk onderhoud, p. 3, 15, 18-19, 29) verschoont allerminst het feit dat hij zijn vrees voor vervolging omwille van zijn relatie niet zelf aanhaalde.

De Raad stelt vast dat verzoeker telkens nefast negatief antwoordde wanneer hem meermaals gevraagd werd of hij nog iets vreesde naast eerder uiteengezette vluchtmotieven en zelfs wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd naar zijn vriendin hij naliet nadere informatie en toelichting te verschaffen laat staan dat hij zelf gewag maakte van enige vervolgingsvrees - wegens een (gepercipieerde) verwestering omwille van deze relatie (persoonlijk onderhoud 5 juni 2023, p. 15, p. 19, p. 29). Het gegeven dat de tolk op zijn beperkte beschikbaarheid en het uur heeft gewezen, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker meermaals en uitgebreid de gelegenheid had om alle redenen voor een vrees bij terugkeer uiteen te zetten. Hierbij kan er overigens op gewezen worden dat verzoeker thans opwerpt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet op zijn gemak was, een tijdsdruk ervaarde en constant onderbroken werd, de sfeer gespannen was en het moeilijk was om over zijn intieme leven te spreken doch blijkt geenszins dat hij deze redenen vermeldde toen hij werd gevraagd naar zijn vriendin terwijl hij tijdens zijn gehoor wel aangaf dat het te zwaar was voor hem om over zijn familie te praten/ erover te horen (persoonlijk onderhoud, p. 13). De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van een onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in casu overigens geen psychologische of andere gezondheidsproblemen blijken waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond (Verklaring DVZ van 4 mei 2022, p. 11; Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 4 mei 2022). Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen over elementen die tevens een vrees voor vervolging inhouden, in casu zijn relatie.

De Raad besluit zodoende dat verzoeker wel degelijk op afdoende wijze in de mogelijkheid is geweest zijn vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende relatie op omstandige wijze toe te lichten bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad besluit dat het feit dat verzoeker ondanks de vele mogelijkheden hiertoe zelf geen gewag maakte van enige vrees te koesteren omwille van zijn relatie, afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet meer werd uitgenodigd voor een tweede bijkomend persoonlijk onderhoud, hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of verder toe te lichten in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de

bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om zowel bij de DVZ als het CGVS doch ook in zijn verzoekschrift en bij aanvullende nota en ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn relatie en een vervolgingsvrees hierdoor bij terugkeer te duiden.

Met de (bijkomende) elementen aangevoerd in het verzoekschrift en bijgebracht per aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie infra).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar algemene informatie, de ponering dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, naar zijn relatie waarvan foto's en een getuigenverklaring worden toegevoegd per aanvullende nota, het feit dat hij Afghanistan verliet op jonge leeftijd, hij het land nooit gekend heeft onder de controle van de taliban, de filmpjes waarop hij al dansend en naar muziek luisterend te zien is, het feit dat hij werkt en naar school gaat en waar hij ter aanvullende nota lovende getuigenverklaringen bijbrengt en foto's ter staving van een deelname aan een toneelstuk, besluit de Raad dat ondanks verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hier niet uit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn achttien jaar (of zestien jaar met twee jaar standaarddeviatie) in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij naar de madrassa en tot de zevende graad middelbaar onderwijs naar school ging (Verklaring DVZ van 4 mei 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 5 juni 2023, p. 5-6) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hoewel de Raad gelet op de toegevoegde stukken ter staving van verzoekers relatie heden geen redenen heeft te twijfelen aan deze relatie moet evenwel opgemerkt worden dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker ondertussen een feitelijke relatie heeft, niet afdoende kan vastgesteld worden dat verzoeker blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een (fundamentele) andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Dit te meer in de aanvullende nota wordt toegelicht dat verzoeker en zijn vriendin wensen "*te trouwens volgens de verwachtingen van hun familie*". Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker, in acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen, een vervolgingsvrees in Afghanistan zou dienen te koesteren, te meer verzoeker, die geen contacten meer zou hebben met zijn familie noch vrienden of verwanten in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 9) met zijn betoog bovendien niet aantoont dat iemand, laat staan de taliban, in zijn land van herkomst op de hoogte zou zijn van deze relatie. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat verzoeker, die werd gehoord na de machtsovername van de taliban, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees wegens zijn relatie of wegens een andere kijk op buitenhuwelijkse relaties.

De Raad benadrukt hierbij dat het louter hebben verbleven in een westers land en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden zoals onder meer via scholing, een relatie, tewerkstelling, sportactiviteiten in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Tot slot bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid

door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Gezien de voormelde vaststellingen te dezen volstaan om te besluiten dat de algemene, precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofde van verzoeker geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, is verzoekers betoog dat hij hieromtrent niet werd bevraagd en zijn verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie te dezen verder niet dienstig en acht de Raad het niet nodig deze vraag te stellen. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad hoe dan ook niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, Aquino, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen enkele concrete informatie bij omtrent de veiligheidssituatie zodat hij dan ook geen ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift kritiek wordt geuit op de informatie van het CGVS inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoont dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU